

Robert Poch

Špinavá holka

Robert Poch
Špinavá holka

Robert Poch

Špinavá holka

Tribun EU

2012

© Robert Poch

Mirka, se narodila 2. 11. 1980, jako jedináček. Na podzim roku 1995 utekla z domu kvůli násilnickému otci narkomanovi, který surově bil Mirčinu mámu, také závislou na drogách, a také ji. Mirka po útěku z domova pobývala u cizích mužů. Nakonec skončila na ulici. V roce 1997 otěhotněla a samovolně potratila. Na své narozeniny v roce 1999 se ocitla na traumatologickém oddělení v nemocnici. Tedy den poté, kdy byla znásilněna dvěma neznámými bezdomovci a kdy umřela její přítelkyně Hraběnka. V nemocnici si kvůli zdravotním komplikacím položila půl roku a to nejen na traumatologii, ale i gynekologickém a následně kardiologickém oddělení. Po propuštění z nemocničního ošetřování se mohla nastěhovat do domu sociální pomoci pana Becha, který pomohl Mirce najít práci v nemocnici na infekčním a potom ortopedickém oddělení a Mirka se díky tomu mohla pozvolna zařadit do společnosti. Na podzim roku 2002 poznává Milana, řidiče kamiónu, majitele bytu dva plus jedna a který Mirce slíbil svatbu. Seznámili se v nemocnici na ortopedickém oddělení. Milan si zde léčil zlomeninu, po úrazu na kole. Na oslavě šedesátých narozenin Mirčina budoucího tchána, chtěl Milan přede všemi požádat o ruku svou budoucí manželku. Však nečekaná událost jeho záměr překaží.

STOPY VE SNĚHU

Já, říkejte mi třeba Mirka, koukám se na lidi, a lidi zas pozorují štílivě mě. Oni si myslí, že jsem smradlavá bezdomovkyně. Ožralá špindíra. Právě teď, a proč vlastně ne? Klidně přede všemi si pořádně nahybám krabicového vína. Děšť smáčí, nevím kdy naposled vypraný obnošený svetr a odrané džíny. Na nohou mám rozbité tenisky. Po tváři mi tečou slzy. Pláču pro Hraběnku. Jedinou lidskou bytost, která mě brala takovou, jaká jsem skutečně, nepřetvařovala se a nehrála si přede mnou na chytrou, ale ani mě nenutila chytrou ze sebe dělat. Nikdy na mě nekřičela a měla mě doopravdy ráda? Asi jo. Byla o hodně moc starší. Klidně by mohla být mojí bábou. Ale my to takhle nebraly. Dala nás dohromady ulice. Ona i já jsme se vzájemně potřebovaly. A to je moc důležité nebýt na ulici bez žádné kamarádky kdo ví, jak bych dopadla. Hraběnku jsem potkala zrovna, když jsem byla v tom. No vážně. V sedmnácti jsem otěhotněla. Ale potratila jsem to. Ani nevím, jestli kluka nebo holku. Měla jsem tehdy smrt na jazyku. A nebýt Hraběnky umřela bych doopravdy. Tehdy jsem už byla druhým rokem z domu. Proč jsem utekla? Kvůli tátovi. Právě jsem neměla kam jít. K mámě jsem se v žádném případě nechtěla vrátit. Tak jsem náhodně našla nedaleko evangelického kostela šachtu, kudy vedlo teplovodní potrubí. Hraběnka tam bydlela už hezkých pár let. Ale dnes se mi tam nechce. Opravdu ne. Zbláznila bych se, kdybych tam teď měla spát. Dívat se na její věci. Zrovna dnes mám narozeniny. Devatenáct roků. A cítím se jako stoletá stařena. I když se nechci o sobě bavit, protože je to moje ryze soukromá věc a nikoho dalšího nemusí zajímat. Nebavila jsem se o sobě ani s Hraběnkou, takže proč zrovna s vámi, nevím, asi proto, že umřela spřízněná duše. Takže budu povídat jenom velmi krátce.

Dnes jsem si vyžebkala nějaké peníze a nakoupila si za ně chlast a rozhodla se zapít Hraběncinu smrt. Naučila mě žít na ulici a jak co dělat abych přežila. Teď jsem už ale úplně sama. A vím moc dobře, že nikoho jako byla Hraběnka, už nenajdu. Sedím tady na schodech evangelického kostela už od dopoledne. Dnes ráno jsem ještě byla s Hraběnkou. Bylo nám spolu moc dobře. V zahradní chatce, kde už dlouhé roky nikdo nebyl, v neopuštěnější části zahrádkářské kolonie, kam jsme se i včera večer musely utíkat schovat před policejní

šťárou na lidi zvané bezdomovci. Několikrát by nás už taky málem vymákli. Však našly jsme, jak říkám dobrý úkryt kousek za městem. Hraběnka mi říkala, že je to pak hrozně ponižující, když tě vyslýchají a nutí tě, aby ses šla vysprchovat, a kontrolují, jestli nemáš v těle anebo u sebe drogy a pak tě přemlouvají, ať nebydlíš, kde chceš, ale jdeš do nějaké smradlavé ubytovny. A potom se ti hrabou v osobních věcech. Za celou dobu, co jsem byla s Hraběnkou, nás policajti nikdy nechytli a nekontrolovali. Prostě v tom uměla chodit. Nějakým zvláštním smyslem vždycky vytušila kdy je potřeba zmizet z města. Nevím jak, ale možná se uměla stát neviditelnou. Kolikrát policajti kolem nás prošli a jako bychom byly ze skla. Vůbec si nás nevšimli.

Hraběnka tvrdila, že žít si může každý, jak chce, samozřejmě pokud neohrožuje druhý lidi a je to jeho vlastní svobodná volba, říkala Hraběnka, nikdo nemá právo nutit někoho k něčemu, co nechce sám. Neměla ráda lidi, co žebrali na chlast anebo brali drogy, pro takové neměla nikdy dobrého slova a dost často měla s nimi ostré a nebezpečné konflikty, byli to pro ni smraďoši.

Nevím, proč a z jakého důvodu, co se doopravdy stalo, ale dnes ráno, najednou, když jsem se probudila, Hraběnka vedle mě ležela studená a nehýbala se. Prostě si klidně umřela. Ve spánku. Měla tedy opravdu tichou a mírnou smrt, to vám řeknu, možná bych chtěla taky umřít podobně a nerušeně jako Hraběnka. Nestěžovala si nikdy předtím na žádné bolení. Ani jsem Hraběnku neslyšela kašlat, nebo že by měla teplotu či byla nějak jinak nemocná. Prostě jsme kecaly dlouho do noci, nakonec usnuly a ráno už bylo její tělo bez duše.

Ne, nechci na tak hrozné věci myslet. Začalo se stmívat. Lidi kolem mě nevšímavě pospíchají za svými sny a iluzemi. Je konec podzimu. Brzy přijde noc. Začíná foukat studený a mokrý vítr. Koukám opilými očima do oken, ze kterých se na mě rozzářila nedostupná světla. A výkladní skříně mě oslňují. A vůně restaurací vábí. Pálivě vnímám hlad. Hltavě dopíjím zbytek vína. Ještě pár loků. Dohromady jsem vypila tři krabice. Žaludek mi hoří a celá se třesu zimou. Musím hledat, místo kde přečkám tuhle pitomou noc. Jsem opilá. Ale divím se, že ne tolik. Asi jsem tak smutná a nešťastná, že chlast nepůsobí, jak by měl. Musím se někam schovat. Policajti začnou hlídkovat.

Motám se prázdnými ulicemi.

Konečně jsem u jednoho paneláku objevila teplé místo. Vrávoravým krokem sestupuji po klouzavých schodech do nízkého sklepa. Dává mi to dost velkou fušku. Alkohol konečně začal působit. A není tak snadné udržet balanc. Ale rovnováhu zvládám. Kupodivu se mi podařilo bez nejmenších problémů trefit se do hodně úzkých a protivně nízkých sklepních dvířek. Chvilku bloudím ve tmě, než najdu otevřenou místnost. Vstoupím dovnitř. Ovanul mě příjemný závan tepla. Všechno se mnou divoce točí. Asi budu zvracet. Ale ne. Hned to přestalo. V hlavě mám kolotoč. A po těle mi běží horké vlny. Koukám, kde pověsím mokré prádlo. Aha už vidím. Houpavé obrazy. Jsem na rozbořeném moři. Svlíkám se. Vidět a slyšet mě tady někdo, co by si asi myslel? Nahá smradlavá špinavá holka. Na potrubí jsem rychle rozvěsila promočené oblečení. Pod zadek si dám kus nějakého papíru, který se válel kousek ode mě a jen tak sedím na holé zemi. Mám šílenou chuť na cigaretu. Ale zapoměla jsem je v pelechu u kostela. No co budu muset vydržet. Dopíjím zbytek alkoholu. Nemyslím už na nic. Nevnímám, kde jsem. Konečně mě opouští třesavka. Pozvolna mě bere spánek. Zavírám oči a spím. Však ze spánku mě vyrušily šramotivé zvuky a chrápání. Mám sucho v ústech a ještě jsem trochu opilá. A nebolí mě zatím hlava. Chci se ve tmě natáhnout pro oblečení. Nebylo tam. Slyším, že tu někdo se mnou chrní. Najednou jsem úplně bdělá. Ten někdo se taky probral a vytáhl odněkud sirky a škrtl. Uviděla jsem ho. Starý chlap. Nějaký bezdomovec. Toho neznám. Vidím ho poprvé v životě. Asi to tady dobře zná, protože hned věděl kde rozsvítit světlo. V chabém svitu žárovky si prohlížím jeho tvář. Hned vím, že je to jeden z dlouhé řady těch zlých a špatných chlapů. Nemám nejmenší šanci se mu ubránit. Bude chtít se mnou souložit to je víc než jasný.

„Vrať mi moje oblečení!“ snažím se nějak zlepšit svoji beznadějnou situaci.

„No, no! Ty nadělaš!“ a dává mi tím jasně najevo, že ví moc dobře jakou má nade mnou moc a převahu. Už nejsem opilá. A to mi dost vadí. Takhle bych lépe snesla, co mě čeká. On se na mě posměšně díval:

„Válela ses tu s roztaženýma nohama jen tak.“